

GLEDALIŠČE

Ljubi moj

SLG Celje

Celjska uprizoritev debitantske drame irske avtorice Elaine Murphy z naslovom Ljubi moj nas spomni na to, kako močan instrument je človeški glas, saj tri igralkе z zgolj monološkimi pripovedovanjem svojih vsakdanjih zgodb, brez podpore giba ali scene in z minimalno glasbeno opremo, ustvarijo zelo močno vzdušje oziroma paletu močnih čustev, s katerimi se zlahka identificiramo. Tri igralkе predstavljajo tri generacije; babica, njena hčerka in vnukinja. Že samo dejstvo, da med seboj ne komunicirajo, pač pa posamično razpredajo svoje zgodbe, kaže na odtujenost med njimi in prav odtujenost je ena od problemov, ki jih drama prikazuje. Poleg tega so tu še problemi osamljenosti, razočaranosti in zagrenjenosti, ki so lahko tako veliki, da se junakinja zapre pred svetom in okolico doživlja popačeno, skoraj paranoično (hči Lidija), se prvič v življenju odpravi v trgovino z erotičnimi pripomočki (babica Roza) ali popiva in zgublja čas v slabi družbi (vnukinja Neli).

Monološke pripovedi treh žensk nas sprva presenetijo z zelo pogovornim, celo vulgarnim jezikom, ki ga sprva razumemo kot dramski realizem, kasneje lahko postane moteč, ob koncu pa se zdi, da je tovrstna jezikovna grobost le poza oseb, ki svojih

čustev ne znajo ali nočejo izražati, poza, ki izzveni, ko trem junakinjam vendarle uspe, da se zblížajo, njihovi odnosi pa se umirijo in normalizirajo. Čisto ob koncu se monolog nekoliko razpre in dve igralki (mama in hčerka) nakažeta komunikacijo, kar je odličen režijski poudarek režiserja Andreja Jusa.

Monologu se prilega tišina; glasbe je zato zelo malo – zgolj na začetku in koncu predstave slišimo lepo in sugestivno zapeto pesem: besedilo Nebojše Pop-Tasića je uglasbil Branko Rožman.

Vse tri igralkе, oblečene v lepe, starosti in temperamentu primerne kostume Sare Smrajc Žnidarčič, so zabavne in prepričljive. Anica Kumer kot babica je pravzaprav najmanj zagrenjena in zapletena; težave

prenaša s humorjem in domiselnostjo; je topla in iskriva. Liza Marija Grašič z veliko energije in natančnosti igra vnukinjo Neli, ki niha med zadržanostjo in jezikovostjo, med upornostjo in žalostjo, na koncu pa pokaže veliko osebne moči in željo po spravi in sožitju. Največji čustveni razpon in osebni razvoj pa mora pokazati Barbara Medvešček v vlogi hčerke Lidije. Zelo večje prikaže različna stanja ženske srednjih let, ki jo mučijo osebno neuspehi in slaba samopodoba, najbolj pa nas zabava s pripovedjo o živčnem zlomu, ki ga doživi na delovnem mestu in ga sama seveda doživlja povsem drugače kot njena okolica. Jezik prevajalke Tine Mahkote deluje živo, avtentično in duhovito.

Mirjam Novak